

Voor de Zieken

Door Dr. O. NOREL

Ik zat dezer dagen in den trein. Of liever: ik stond, want wij naderden het station, waar ik moest uitstappen, en ik wilde al vast mijn jas aantrekken.

Maar ineens schoot de trein in een andere richting dan ik verwachtte en ik viel tegen een man aan, die naast mij stond. Een vriendelijke man; hij bromde niet, dat ik me dan ook maar vasthouden moest. Hij zei alleen: ja, evenwicht is teer, het is gauw verbroken.

Inderdaad: evenwicht is teer!

Ons leven heeft een bepaalde richting; wij denken, dat we zóó door zullen gaan, maar ineens schieten we een anderen kant uit en we raken ons evenwicht kwijt. Het wordt verstoord vóór we het weten.

Laten we daarmee rekenen en zorgen een houvast te hebben!

En wanneer ons evenwicht verstoord is, dan moet het hersteld worden.

Dat weten we ook wel. En soms maken wij rare sprongen om op de been te blijven. Soms grijpen we naar dingen, die zelf wankel zijn en geen steun bieden.

God geve, dat wij bij schokken, die ons het geestelijk evenwicht dreigen te ontnemen, houvast vinden aan Zijn liefde, ons in Christus geschonken.

Die wankelt nooit. En die geeft steunt!

DE LAMP

Ik zal uw blijde herinneringen dragen;
o uren, kind'ren van mijn schoonste dagen
o kind'ren van mijn zonnigen kindertijd.
W. Graadt van Roggen

Ik ben blij, dat ik die lamp herken. Wat hindert het, of de ballon stuk is! Als ik die lamp zie, dan zie ik opeens veel meer, dat eens door haar verlicht werd.

Nu zit ik bij mijn mooie schrijfbureau en ik heb maar te tikken op een zwart knopje en de prachtige bureau-lamp schijnt als een kleine zon op mijn papieren. En ik ga naar een kamerhoek en klik een lichtsleuteltje om en het heele studeervertrek is rijk verlicht.

Onderschatten doe ik de moderne cultuur in haar licht-effecten allerminst. En zeker niet, als ik denk, dat de liefde mijn kamerlichten ontstak.

Mijn tafellamp is er neergezet door lieve kinderen, die ik opvoedde en onderwees in de gouden dagen van mijn schoolleven. En dikwijls, als ik in stille avondstonden met één tik het heldere licht doe stralen, zie ik weer voor mij die rijen banken, waarop de jongens en meisjes van een paar geslachten naar mij luisterden, als ik sprak van het Licht der wereld. „Die in Hem gelooft, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.”

En ik zie de donkergroene schrijfborden aan den voorwand en de landkaart daalt, wachtend op de reizen, die we zullen ondernemen, of de leesboeken liggen er vol beloften van mooie taal of tientallen pennen bewegen op blank papier en de vlijt van mijn kinders verheugt mij weer het hart.

En ik denk aan ze bij hun mooie lamp.

Maar — daar verandert het tooneel. Ik bekijk het plaatje, dat de redacteur van „Timotheüs” mij toezond.

Een eenvoudig interieur, maar gedeeltelijk zichtbaar: ik kan ternauwernood zien, wat er aan den muur hangt: ja — een schilderijtje, en . . . en . . . wat nog meer!

Daar is het raam, dat uitzicht geeft op het tuintje.

En op de tafel: een vaas met bloemen, kopjes, schotel-tjes, borden, een boek . . .

Een vrouw — geen mevrouw, geen juffrouw — een

vrouw; een werkvrouw misschien, die vandaag gewaschen heeft, geschrobd, geschuurd, gedweild, gepoetst; die er bij gezongen heeft, waarom niet! Die door de menschen, bij wie ze wekelijks uit werken gaat, geacht wordt om haar vlijt en bemind om haar persoon.

Een vrouw, die woont in een huisje aan den dorpsweg en die heel erg gelukkig is, omdat ze haar brood verdienen kan. Die alleen woont. Wier man is overleden eenige jaren terug en wier kinderen eigen thuis hebben. En die nu nadenkt over den dag, die voorbijging, over de jaren, die heensnelden, en die nu dankt alleen maar met de gedachten, omdat zij toch niet alleen is, al woont ze alleen in haar eenvoudige woning.

En nu kijk ik naar haar lamp.

Ik ben blij, dat ik die lamp herken. Wat hindert het, of de ballon stuk is! Als ik die lamp zie, dan zie ik opeens veel meer, dat door haar verlicht werd.

Wie begrijpt er nu iets van, als ik zeg, dat ik aan die lamp kan zien, dat het nog zomer is! Al zag ik door dat raam niets van dien tuin, dan weet ik tóch, dat het nog zomer is. Door die lamp.

Ze hangt op de zomerplaats. Bij het raam.

Als 't koud wordt, verhangt de vrouw haar lamp. Dan komt de tafel midden in de kamer te staan en de lamp komt daar vlak boven te hangen. Dicht bij de kachel zit de vrouw dan.

Gezellig. Al is ze alleen. En gezellig als ze bij haar komen, de groote kinderen, die opeens naar moeders huis willen, waar ze hebben gespeeld — of anderen, die haar met een bezoek en een praatje blij willen maken.

De lamp.

De ballon.

De peer.

De brander.

Het lampeglas.

Vanmorgen is de lamp schoongemaakt. Elken morgen wordt ze schoongemaakt.

Dat gaat zóó, menschen van de electriciteit: de brander wordt afgeschroefd en voorzichtig opgelicht en er wordt olie, peterolie, bronolie in de peer gegoten. Dat moét voorzichtig gebeuren, want aan dien brander hangt druipend katoen. Als de brander weer vastzit, wordt de katoenpit wat opgedraaid en de zwarte rand afgeknipt. Heel gelijk geknipt. Anders gaat vanavond de lamp „stoomen.” En dan wordt hij van buiten netjes afgeveegd. Het glas wordt met een poetser van binnen helder gewreven. En van buiten met een doek. Dan komt het weer tusschen de platte, koperen dingetjes boven aan den brander. De lamp is klaar. Ze wordt weer in den ring gezet. Ze hangt weer. Omslachtig gedoe, hè?

Beklaag je die menschen van een halve eeuw terug op hun vergeten dorpjes? Ook hun lampen?

Ik ben blij, dat ik die lamp herken. Wat hindert het, of de ballon stuk is! Als ik die lamp zie, dan zie ik opeens veel meer, dat door haar verlicht werd.

De lamp.

Verre tijden bloeien open.

En ik hoor de lamp.

Ja, dat kunnen we niet zeggen van onze kronen, van onze heldere Philipslichten, die aan draden bengelen, verborgen onder mooie kappen.

Van onze muurilluminaties, van onze schemerlampen in haar gebloemde of fijn-efven lampemantels.

Ik hoor die lamp van de vrouw. Onze lampen hoor je niet — die zijn stom.

Ze zeggen niets.

En nu sluit ik de oogen.

En nu zie ik de lamp pas goed.

De zomerlamp bij het raam.
De winterlamp in het midden van de kamer.
En de winterlamp is het mooiste.
En nu hoor ik haar.
't Wordt al donker.
„We kunnen niet meer zien; we zullen de lamp maar
aansteken.”
Lucifers.
En het glas wordt voorzichtig uit den brander getild en
tinkelt tegen de ballon. Een keer of twee, drie.
Ik hoor het.
En een zacht, gelig licht pijlt omhoog.
Duister licht bij de avondzonnen van tegenwoordig.
Ik heb het nooit gemerkt. Wij hadden thuis een goeie
lamp, die helder brandde.
Maar ik wil het nu wel gelooven: 't was duister licht.
De vensters worden gesloten. Ze zitten buiten aan de
ramen. Ik doe de haken er af. Binnen worden de ramen
opgeschoven. De vensterdeuren worden bijgehaald; ze
worden aaneengesloten met hefboomen. De ramen dalen.
Omslachtig gedoe.
En dan wordt alles gewoon.
Het lijkt het leven van nu.
De maaltijd wordt genoten.
De krant komt.
Er wordt gepraat, gebreid, thee gedronken.
Ik zie een kamer.
En ik glimlach om het avondlicht van het verleden.
Om het geluk.
Ik dank er voor, want in die kamer ben ik gezegend.
Door een liefde, die nog blij maakt.
Achter mij tikt nu een oude klok. Ik kijk om. Ik lach

tegen de klok. Het is dezelfde, die eens hing in het
duister van het lamplicht. En ze tikt haar oude stem
van toen. Als ik stil ben, hoor ik, wat ze tikt.
Hoor ik, dat ze herinneren wil . . .
Nu kijk ik weer naar de plaat.
Naar de gelukkige vrouw.
En ik vermoed, dat het dikke boek op de tafel iets met
haar geluk te maken heeft. Ik weet het zeker.

A. L. v. H.

MOEDER

Uwe woorden, — o moeder
het is al zo lang geleen.
Waren zulke mooie woorden;
zulke sprak gij, — gij alleen.

Uw zingen, — o moeder,
o, 't is of 'k het nog hoor.
Was zulk een heerlijk zingen,
als van een Eng'len-koor. —

Uwe tranen, — o moeder,
we mochten ze niet zien.
Want 't waren ziele-paar'len,
barend' goede woorden bovendien.

Uw vertrouwen, — o moeder,
hoe groot moest dat zijn.
Om steeds weer te bouwen
aan ons leventje, zoo klein.

Uwe liefde, — o moeder,
heb ik nimmer verstaan.
Als een ander u griede,
zijt gij aan 't bidden gegaan.

Hammy de Jong

